

Tarradellas ja ho ha fet

NÚÑEZ NO FITXARÀ PEL MADRÍS

A la darrera setmana, dues notícies varen omplir de joia els catalans ben plantats. I les dues noves es referien al Barça. Havia quedat Campió de la Recopa d'Europa i, poques hores després, en Nuñe dimetia. Què més es pot demanar? De tota manera us volem fer un bufet a l'orella sobre aquest darrer punt: no seria d'estranyar gens ni mica que quan aquest número estigui a la venda, el botifler més botifler de tots els botiflers que es fan i es desfan, s'ho hagués repensat i de plegar

res de res. Al cap i a la fi això de "dimetir irrevocablement" és una manera molt peculiar d'assegurar-se la continuïtat. Si, el Barça va conquerir el títol més important de la seva llarga història. I, a més, sense haver de pactar ni de parlamentar amb ningú. Que en prengui bona nota el faraó de la Plaça de Sant Jaume. Amb aquest triomf, ha fet més per Catalunya el Barça, que no pas aquell que viu a la Casa dels Canonges que, per cert, sembla que només hagi retornat per

tal de passar una llarga temporada de sojorn, que no pas per altra cosa. Bé, d'acord, i també per a fer el faraó amb la UCD. Malgrat en Nuñe, el Barça va fer parlar de Catalunya arreu del món. Els milers de senyeres, allà a Basilea, es veieren per televisió a més de trenta països, amb la qual cosa els locutors varen haver d'explicar que eren aquelles banderes quatríbarrades i el que representaven. Si Francesc Macià va haver de portar a cap els esdeveniments de Prats de Molló,

per tal que es parlés de Catalunya arreu d'Europa, avui ha tingut que ser un equip de futbol qui escampés el nom de la nostra nació. Un gol d'en Carles Rexach val molt més que cent Tarradellas junts. Ja es desgràcia, ja, que dues institucions tan nostres com són el Barça i la Generalitat tinguin els Presidents que tenen. Sembla fet expressament. No hi ha dret!! L'ún baixet i malcarat; l'altre alt i animal. El millor que podrien fer és imitar Tip i Coll, i que fotesin el camp per aquests

mons de Déu a fer riure al proïsme, perquè el que és als catalans de riure no ens en fan gens, sinó tot el contrari. I fixeu-vos bé si n'estan de compenetrats que quan el faraó s'assabenta que Nuñe volia plegar, li va adreçar una carta demanant-li que no ho fés. Ja us em dit que no acabem de creure que Nuñe dimiteixi. Pensem que en realitat es tracta d'una "fúneria" d'aquest home que es mou a cops de vanitat i de talonari. Precisament la seva vanitat li feia

creure que, en arribar a Barcelona després de la victòria, la gent l'acclamaria talment com un mesies. I aquest senyor no sap que tenim molta memòria i que no ens venen per una copa, ni pel seu llardós talonari. L'única cosa que els catalans agrairiem a aquest homenet és la seva dimissió. I res més. I d'això que també en prengui bona nota el faraó.

Amb la pipa q'l morro

Estranger

El nostre corresponent a França (que com tots els nostres corresponents fa dues feines per a poder arribar al dia 31) en Valery Giscard d'Estaing ens comunica que en un petit poble del país veí anomenat Saint-Martin-le-Beau, els carrers s'han omplert d'uns cartells que llueixin la figura d'un senyor amb somriure irònic i pigues admirablement distribuïdes en un front ample i serà un rètol que resa "Retour du President". En aquelles contrades hom atribueix l'autoria de tan criminal i vandàlic acte a un escamot de catalans exiliats a Catalunya.

Pèrdua

Les empreses de l'INI van perdre més de 57 milions de pessetes el passat any. El present el dedicaran a buscar-los.

Penal

La neta de la Claudia Cardinale ha estat de penal. Malgrat això, no ha guanyat cap copa.

Avis

No sortiu al carrer amb clavells vermells, que us la carregareu. El capità-general de Catalunya es diu Otero Saavedra, i no Otero Saraiva.

L'Esperit

El Consell Executiu de la Generalitat ha manifestat la seva satisfacció per l'esperit que anima els nous ajuntaments. Maul! Maul. Si comencen parlant

Tarradellas i Espriu

Salvador Espriu ha declarat que Tarradellas és l'home providencial per Catalunya. Després ha refet el seu poema més famós que ha quedat així:

Temptativa de gat per llebre a domicili

Oh! que content estic de les meves covardes, velles i tan salvatges províncies, i com em desplaïria d'allunyar-me'n nord enllà, a Sant Martí el bonic, on puc dir-vos, a fe, que la gent és maledicent, atabalada, etflica, mig tocada, i sense corbatal! Aleshores al casino els badocs dirien enfotent-se'n: "Com el gamarús que es reblinca de/budells, el seny del President que d'unitari va podent". Però jo ja sóc aquí i palplantat em ric de la llei i l'antiga saviesa d'aquest definitivament àrid poble. Però no em fotareu recotxinassos que la Geneïtat és bona i l'Estatut tururut, que m'atabala. Car sóc també força viu i gens ruc i estimo a més amb un desesperat dolor aquesta meua, encoixinada, de fusta, lluent, mai preuada trona.

d'esperits acabarem creient en la Mòmia!

Pacte Incomplert

La UCD va acomplert totes les seves promeses. Els traspassos de l'Ensenyament General bàsic que havien d'ésser a mans de la Generalitat el març passat, ho estaran el proper setembre si no més tard. És que els nous ministres encara no saben ben bé escriure i estan omplint les últimes fitxes del 86.

Anticonceptiu

El nostre corresponent a la URSS ens ha tramés el darrer descobriment en l'àmbit d'anticonceptius, que pretenem ara patentar i canalitzar a través de la Seguretat Social. L'únic inconvenient que hi ha és que només pot ésser emprat per dones que ja hagin avortat algun cop. Quants més millor. La fórmula és la següent: es tracta de beure un vas de vodka, tot seguit banyar-se en aigua calenta i immediatament començar a saltar sense parar fins que l'operació avortiva no és consumi. (Para de saltar, bojal. Que tenim patentat el mètode!).

Notícia

D'ençà que els parlamentaris tornen a partir peres amb l'honor-hàbil els han sortit dues coses: pigues i vergonya d'ensenyar-les.

Sentència

Sobre allò del PEN, ens escriu l'il·lustre estudiós i amic de molts anys l'honorat Tarradellas: "Jo encara diria més: és un ou covarot". La veritat és que tots heu vist que ja no parlàvem del PEN, sinó dels parlamentaris de la Geneïtat, que com tothom sap d'ou covarot no en tenen res. Davant la imprudència de l'honorable i vell amic d'anys, aquesta és la nostra sentència: "D'ou covarot ho seràs tu, Honorat Tarradellas".

Núñez

"Tot va anar rodó a Basilea", ha manifestat l'honorable Núñez al col·lega balear "Sa pipa d'es Roc". "Hem ocupat

Rates

Rates de 95 centímetres de llargada han atacat furioses, a Nova York, viants i cotxes. Moltes robes reventades. El cautxú ha pujat en la Borsa. Aquest és el motiu real pel qual Carter signa la limitació d'armaments. La lluita

Política

Després que Iñigo Cavero recordi als presos bascos que no hi ha cap presó a Euskadi tan segura com la de Sòria, els nacionalistes bascos demanen l'anexió immediata de Sòria a Euskadi.

Queixa formal

S.S.M., diputat comunista, afirma que fa sis anys, quan estava a Carabanchel, va demanar un permís de Setmana Santa i el posaren morat. En canvi ara, donen permís de Setmana Santa a Lerdo de Tejada i es posa morat. I després ens diuen que l'Església vetlla per tothom!

Pinochet

Una perla de la darrera intervenció de Pinochet: "M'ha dit Carter que digui que no acceptarem pressions dels Estats Units".

Suggeriment

Un pare de família nombrosa que no té vivenda ha escrit a la Premsa demanant a qui ha d'adreçar-se per a obtenir-ne una, després d'haver-ho demanat a la reina Sofia, al ministre de la Vivenda, a la Delegació del Ministeri de Barcelona, a l'Honorable Tarradellas i al batlle de Barcelona. Per a demanar-ho exhibeix cofoi l'article 47 de la Constitució, que proclama el dret dels ciutadans a posseir una vivenda digna. Com que nosaltres som prou filantròpics, li proporcionem una resposta. Vagi a veure el senyor Núñez amb la Constitució a la cartera. Li exposa el seu problema. Si el senyor Núñez li diu que no, li fa empassar la Constitució perquè se l'aprengui. El seu problema aleshores no estarà resolt, però haurà guanyat uns dies de tranquil·litat.

Els nostres fills

Ser pare, diuen, és una cosa molt important. A nosaltres ens fa molta gràcia perquè sense cap mena d'intervenció d'espermatozoides ja tenim fills. La gernació de petitois fa

molta patxoca i hem de dir que els hem educat amb molta cura. A vegades, ens han sortit covarots, què hi farem! Vet aquí la mainada:

Editorial

EL CEMENTIRI. Una de les publicacions més sàvies i cofoies.

L'ORINAL. El nostre fill de pagès. El més petit de tots, ens l'estimem molt.

Vinga, deixem-nos de més romanços i passem a llegir els desitjos de l'El Dàtil —subtitulat "fulgurum diarreicum llemosina"— per l'any 1979:

el Dàtil

"Que a la Safor guanyen les municipals l'esquerra, o l'extrema esquerra, o a ser possible la candidatura del Dàtil. Que a Madrid, com són tan

EL DATIL. El nostre hereu, de la terra de l'orxata. Molt polit i trempat.

AMB POTES ROSES. El fill negre de la casa. Un desastre deslleit i lliroi.

Rigles d'qhir

CU-CUT!
1/VI/1904
w=127

ENTRE ESTUDIANTS

—May diries en què m'assemble jo ab las profesora?
—Tu diràs.
—En que cada any repetelxo el mateix curs.

**Súbita Conversión
Martín Villa
decide quedarse
en Cuba**
(Crónica en Última Hora.)

El Congreso se divierte Felipe pasa de Marx

(Redacción).- Los marxistas del PSOE andan cabreados. Las reiteradas declaraciones de Felipe González dando el esquinazo a don Carlos Marx no han sentado nada bien en la base del partido. Tanto es así que el primer secretario se vió obligado a renunciar a su cargo.

En un hábil discurso, Felipe González eludió el tema, se lió con la feria de Sevilla y realizó un auténtico cursillo de moral socialista. Y a esperar el próximo Congreso haber si cuela.

El discurso de Felipe se interpretó ayer entre los delegados como un canto a la unidad y la democracia interna del Partido. Nosotros, al contrario, opinamos que Felipe retiró la propuesta porque sabía que no iba a ganar y se hizo el duro para salir fortalecido y hacerse el indispensable.

Unión Soviética

Premio literario a Breznev

Por fin se hace justicia a un escritor maldito

Los Reyes visitaron Moscú para asistir a la entrega del premio.

Según informes de la agencia soviética de noticias TASS, el Premio Lenin de Literatura que anualmente otorga la Academia de Letras de aquel país y que pretende premiar la labor del mejor escritor del año, ha recaído esta vez en el "premier" soviético Leonidas Breznev. La noticia ha sorprendido a los críticos occidentales, tal vez que se ignoraba en el político ruso esta faceta de escritor. La nota oficial de concesión del premio afirma lo siguiente: "En es-

ta hora amarga de la Revolución en la que reaccionarios de todo tipo pretenden segar la limpia trayectoria revolucionaria del pueblo soviético hemos decidido de acuerdo con la superioridad, otorgar el Premio Lenin de Literatura al camarada Breznev, quien, con ánimo revolucionario y brillante pluma, ha contribuido eficazmente a la propagación revolucionaria de los éxitos revolucionarios del revolucionario gran pueblo de la Unión Soviética".

Breznev se mostró muy feliz al recibir el premio, y afirmó, "Estoy muy contento. Es la primera vez que se reconoce la valía de un escritor maldito antes de su muerte. Además no es fácil que un cuentista tenga acceso a los grandes premios destinados a géneros mayores". El camarada Breznev cuenta con los premios Stalin de la Paz, Eisenstein de cinematografía, Maiakowski de Creación Poética, Suslov de Teoría y Praxis Revolucionarias, Zdánov

Nuclear, sí! De nada

UCD sin vergüenza alguna votó por los neutrones

(Redacción.)

Esto no tiene remedio. La UCD en connivencia con Coalición Democrática parece dispuesta a frenar en la Cámara las justas pretensiones de la izquierda en lo social y de los grupos nacionalistas en los referentes a la organización autonómica del Estado. Ayer, sin ir más lejos, UCD votó por los neutrones, votó por Harrisburg, votó por Westinghouse e Iberduero, no permitiendo que el debate nuclear se saliera de madre.

La madre en esta ocasión fué la ironía contenida de un Solana más metido últimamente en la "Boutade" y en el fácil chiste ideológico que en la frialdad de la Ciencia Física, que es lo suyo, el frío raciocinio

de un Tamames metido a Torquemada de la UCD, las acérrimas defensas de los hombres del Presidente de un modelo de sociedad amparado en el desarrollo tecnológico y las "gansadas" de un Arelliza ya entradito en años y que defendía las centrales nucleares con el mismo empuje con que gobernaba Bilbao en el año 37.

El debate no tuvo color ni calor. Y no los tuvo porque todos sabían el resultado de aquel diálogo de sordos. Y lo sabían porque UCD parece haber recordado de pronto que ella es la derecha y que su misión histórica es frenar, aislar las reivindicaciones de la izquierda, que son las reivindicaciones del pueblo. Y así se va forjando una España con multinacionales y bancos extranjeros, con "holdings" y con "trusts", con centrales nucleares y monopolios: una España intervenida en un

Estado en que quedó nuestra redacción en Harrisburg

mundo intervenido.

Y, sin embargo, ayer se debatía algo más que un plan energético más o menos discutible. Ayer el futuro de España estaba en juego, y, como siempre, solo las

fuerzas de progreso parecieron comprenderlo.

(más información en últimas noticias)

Estalla UCD

Se lian a tortas

(Redacción).- Los de UCD no se aclaran. Resulta que han do los malhumores y zancadillas entre las diversas familias centristas demócratas. Según fuentes del más digno crédito todo el follón

de Promoción Cultural y Stajánov de Participación en el Trabajo. Ha recibido por tres veces el premio mensual de la Productividad en los gloriosos planes quinquenales y ostenta el título de "Mister Unión Soviética".

(Más inf. en pág. 69)

lo han organizado los militantes de la tendencia más derechista coaligados alrededor de José M. Álvarez el conocido no-alcalde de Madrid. Dicho señor, de la tendencia democristiana, tenía la pretensión de limpiar de rojos UCD, a cristizos lo quería hacer.

Suya fué también la propuesta de que el equipo ministerial oyera misa antes de los plenos correspondientes. A lo que se opuso fervientemente y con el verbo excitado el Excmo. Sr. Abril Martorell, de la tendencia tomaré el pelo.

Dichas declaraciones, en exclusiva para SUSTO DIARIO, afirman que "y un cojón". También son suyas las palabras que descalifican al grupo social-menos-desmocratas en sus pretensiones de que la reforma fiscal no se reforme.

"Qué se han creído" manifesté, "hemos ganado las elecciones y haremos lo que nos pade las elecciones y haremos lo que nos pade por, por, bueno lo que diga la Constitución". El sagaz lector ya habrá comprendido que la Constitución no dice nada de fiscos

NO EREM A BASILEA, EREM A LA CASA DELS CANONGES

Encara tot és calent, i estem afònics perduts! Cent vint minuts amb el culet pret, vint-i-quatre corregudes a fer la pixadeta, mitja dotzena de paquets de tabac, un "cubata" de rom per gol del Barça, pilons de renecs seguits d'ais i uis, el cervell bloquejat i els nervis disparats. Aquesta ha estat l'activitat veient el partit davant la tele.

Quant i quant ens fa patir aquest BARÇA tan nostre! Als quatre minuts i mig de començar, el Sánchez seguint un formidable passi marca "Charly" ens fa fer el primer bot d'alegria, Gooooooooo!!!, vinga cubata i corregudes a fer la pixadeta, cal desinflar el baix ventre. Encara no s'acaba de pujar la cremallera i els alemanys s'aprofiten d'una cadageta de l'Artola; més renecs, punys enlaire amb exclamacions indescriptibles i el "cubata" encallat a mig coll. Un a un. Ja ens comencen a amargar el dia!

Va el Carrasco amb l'esfèrica controlada i ens el foten per terra dins l'àrea. "penal"!!! "penal"!!!, en Charly, en Charly!!!!... es prepara, tira, i la cagel. Emprenyades, cigarrets per terra, més renecs, altre cop a fer la pixadeta (els nervis), remors de bodells recargolats.

Passa una bona estona i l'"avi" Asensi a l'aguait ensuma la bola i amb la pota boja..... Gooooooooo!!!. Corrents cap al segon "cubata", abraçades, "això està fet!", "que amb el Quimet no hi ha qui ens parlli", "que...", la defensa mirant-se el tren i l'Artola "fora de joc", doncs gol de "pissarri"! Dos a dos, "quina cadageta"! "no hi ha dret", "què foten", "la mare que els va...", el segon "cubata" amb regust amargant, s'encenen les cigarretes a l'inrevés, cua per

anar a l'urinari, el dipòsit de l'aigua no dona l'abast a omplir-se pels cops de cadena, més renecs, ais! i uis! quin panorama!!!.

Tota la segona part desesperats amb el coll sec. Canvien en Costas i l'Albalejo per De la Cruz i Martínez. Endavant Barça! Vinga patir i patir i continua el dos a dos. L'Arbitre pita la fi del temps reglamentari, i dos a dos, mentre ni podem respirar pel fum, i els cendres han quedat colgats per la cendra i les burilles.

Pròrroga, ail uil... sí! no!... sí!!! Gooooooooo del Chaaaaary!, tres a dos!! bots de les cadires, corregudes, abraçades, repics de mans, comentaris, més cigarretes, l'ampolla de rom castigadíssima! Carrasco avança, el segon però aguanta, Krankl arriba, veu es col·loca i.... Gooooooooo!!! Gooooooooo!!!. Quatre a dos, la copa és nostra!!!. Queda poc temps, i els nois de Can Barça foten el boig, perden el temps, passades en curt, volen fer filigranes arran de porta, però de la nostra. Exclamacions, tensió, la bufeta inflada a reventar, un ull al rellotge i l'altre a la pantalla, "que ens portaran a l'hort", "què foten ara?", "però... què fot!"... i goll, gol del Fortuna que estan disposats a fotre'ns el dia enlaire. Quatre a tres. "Si ja ho veia a venir", "encara ens empataren", "vinga". Quatre minuts, tres, dos, un!, cap!!! una mica més i... CAMPIONS!!! Barça!, Barça!, Barça!!!. Salts, abraçades, punys enlaire de victòria, un altre "cubata", fum i més fum i l'última pixadeta, quin descans!!!. "Quatre gols com quatre sols!!". "Un gol per cada barra de la senyera!!".

Quim Re Copa

Anecdotalari "culé"

Això va de veres. "La Pipa d'en Roc" ha pogut conèixer els motius de l'estada del President del Madrid a Basilea. El senyor Luis de Carlos va ésser invitat personalment per Nuñez per a parlar de negocis. I no pas de negocis futbolers, precisament, sinó dels altres.

Com es sabut, en Nuñez va comprar recentment un bon grapat de solars allà a la capital del país veí, Madrid. Doncs bé, pel que sembla en Luis de Carlos està molt ben relacionat amb l'altra societat -no confondre amb "sucietat"-, amb immobiliàries i també amb això que s'en diu el "funcionari". En Nuñez, doncs, volia parlar amb el seu colega sobre la manera de com podia introduir-lo i així fer negocis plegats.

El nostre follet infiltrat ens va assegurar que fins i tot varen signar uns acords per tal de constituir una mena de S.A., més o menys fantasma, la qual portaria a tots els afers de Fúñez i Navar a Madrid.

Senyor Luis de Carlos, i perquè no li feu a Nuñez un lloc a la vostra directiva i ens el treieu de sobre per sempre més? Gràcies.

La coneguda Doctora Assland, aquella senyora que detura l'envelliment de les persones que no saben amb què gastar els diners, va estar a punt de fer "molta virolla". Com ja sabeu aquesta dona viu a Suïssa. Doncs bé, pel que sembla en Nuñez la va anar a visitar tot oferint-li un xec en blanc si el feia créixer vint centímetres. La cosa, pel que sembla, no va anar bé. En primer lloc perquè Nuñez segueix essent baixet i rodanxó i, en segon terme, perquè qui el va veure sortir del consultori de la Doctora ens va dir que anava cridant enfollit quelcom així com: "res dona, res!!, vostè és una aprenenta, no hi entén res!!".

Hores després el nostre follet infiltrat va asseblar-se del que la Assland havia dit a Nuñez: "El seu mal és incurable. Està mal parit... que vol que li digui, bon senyor. En tot cas li recomano que es posi sabates de taló alt i es pengi d'una porta mitja hora cada dia. Anant molt bé, por créixer un parell de centímetres al cap de catorze anys".

Abans de començar el partit, en Quimet Rifé va dir als jugadors: "Si guanyem els catalans seguiran fent pam i pipa a en Nuñez, i aquest agafarà un cabreig que dimirà".

D'aquí ve que els jugadors varen trencar-se l'ànima per guanyar.

Una vegada acabat el partit, en Nuñez donava espentes a tothom per a poguer estar a primera fila en el moment de lluir la Copa a l'Asensi. Un policia suís, en veure aquell homenet donant espentes a tothom com si estés a la cua d'un cinema, li va clavar un bolet tot dient-li: "a aquesta hora els nens han d'estar al llit i no pas empenyant els grans".

En Pablo Porta, Presidente de la Federació Española de Fútbol (per cert, si es de la F. Española, què hi feia allà?) va aconseguir que Nuñez pogués passar a primer fila tot dient al policia que era el seu fill gran. En Nuñez, agraït, li va prometre un pis.

Al viatge de retorn a Barcelona va ésser especialment dur per a Nuñez. Es va passar tota l'estona a l'avió assegut sobre la Copa, car volia ser ell qui baixés amb el trofeu en arribar a la Ciutat Condal.

En Reixach, que en sap de cada mà, en el moment de sobrevolar la ciutat va cridar en veu alta: "Ostia, quin solar més ben parit que hi ha allà baix a la dreta!!!". A Nuñez li va mancar temps per aixecar-se com un cuet i mirar per la finestreta.

D'aquesta manera Asensi va poguer recuperar la Copa.

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/78

Apartat de Correus, n. 52 Mataró
ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. B-34.263-1978

Fotocomposició: Copisteria La Juliana-dr. ferrero, 6 (Argentea)

Imprimeix: Impremta Mas, Gnr. Molà, 76 (Mataró)

Equip Redactor: Toni Albert, Pere Artigas, Francesc Costa, Josep M. Fàbregas, Jaume Graupera. Dibuixants: Josep Novellas i Artur Palomer.

Correcció: Ricart Morros i Rafeques.

Tots els dibuixos i articles signats no expressen ni l'opinió de llurs autors.

UWB
CEDOC